

בס"ד

מאז קום המדינה חוותה היהדות התורתית מלחמות רבות על עיקרי הדת ועל אפשרויות הקיום הנאותות בארץ הקודש. אחד המאבקים המרשימים התרחש במהלך קיץ תשי"ג לאחר שהממשלה התכוונה לחוקק חוק 'שירות לאומי', בה כל בת שאינה מתגייסת לצבא תהיה חייבת בשירות לאומי.

הציבור החרדי נזעק למערכה כבירה, בידעו כי זוהי מערכה על עצם קיומו וטהרתו של העם. לאור קריאות גדולי ישראל, ענקי הדור, שקראו בפסק הלכה שגם שירות לאומי הוא בכלל "יהרג ואל יעבור", יצאו המוני בית ישראל לעצרת מחאה המונית ברחובה של עיר בראשות זקני גדולי הדור.

במהלך הימים הללו מחלו גדולי ישראל על כבודם וירדו אל ב.ג. ראש הממשלה דאז, להתחנן ולהשתדל לפניו להעביר את רוע הגזירה. כשהוא נרגש מעצם קיומו של המפגש הזה ראה ר' דוד זריצקי את המעמד בעין תורתית-אמיתית, ושטח על הכתב את רגשותיו ואת מבטו החודר, מי ומי היו שם משני עברי השולחן ומה עומק דרישתם. מאמר זה פותח את הגליון.

עיתון "המודיע", מתוקף היותו דברה הכמעט יחיד של הציבור התורתי באותם הימים, נזעק למערכה, ור' דוד זריצקי כאיש הרוח והמצפון הפליא במאמרים נוקבים שחידדו את המסר והעצימו את תחושת הדחיפות של המערכה.

אחד המאמרים המרגשים שעוררו רושם כביר היה המאמר "דבר בת ישראל לממשלת ישראל", המאמר היה לשיחת היום בציבור החרדי, ודרבן את הציבור להקהל ולעמוד על נפשם ביתר שאת.

מאמרים אלו שיפים היו מאוד לשעתם, לא נס ליחס גם לדורות, והרגש היהודי הפשוט מחד והעמוק מאידך, הטבוע בהם, ראוי שיקרא שוב ושוב עד שיחרת בלבבנו ובלבב הדורות הבאים.

בברכה

מערכת "נר לדוד"

הדמעה שנפלה בחדרו של ראש הממשלה

— שלטון התורה ושלטון המדינה ישבו זה מול זה.

מאחורי שלטון התורה קול דממה דקה. ומאחורי שלטון המדינה קול תותחים ופצצות.

ישבו זה מול זה היסטוריה שאין לה התחלה ואין לה סוף, שעברה עינויי מוות, שלא ידעה פחד וכליון, והיסטוריה של כח, של שלטון, היסטוריה של יום.

אלא שתמיד, משנים קדמוניות, מתנהלת מלחמה בין זה לזה, והפעם היה זה רק ויכוח...

היה ויכוח מהו ציפור הנפש של האומה, מה שמר על קיומו מל העם, טהרתו הפלאית או כח זרועו. מה נתן לו זכות קיום, ההתגוננות הצבאית על כל שלביה או ההתגוננות הרוחנית.

*

שלושת הזקנים, גדולי ישראל, שמאחוריהם חיים של מסירת נפש על כל קוצו של יו"ד ביהדות, עמדו לפני ראש הממשלה, לא רק כשלשה גדולי ישראל הבאים להתווכח עם ראש ממשלה יהודי ובתור יהודי – תלמידים, לפניו עמד העם הישראלי בלי כחל ושרק. העם הקדוש מבלי מחלצות זרים, רטט של הר סיני, הר הנביאים, תלמידיהם של ר' עקיבא ושל ר' שמעון בר יוחאי.

עמדו לפניו יהודים ממש, מכף רגלם ועד קדקדם יהודים שאין בהם ולא כלום, אף שמץ קל של לא יהודיות, שאין במוחם בבואה של מחשבה בלתי יהודית, שכל מה שיש בו מן החוץ, מן הרחוב, מן העולם המזרחי או המערבי, כל מה שאינו קשור לרמ"ח אברי ושס"ה גידי האומה – תבל הוא ולא יבוא בקהל השם.

לא אלו אשר מחציים ולמעלה זורקים מעליהם את היהדות, לא אלו אשר הכיסוף למעבר הגדר היהודי – הוא מאווי חייהם. לא

אלו אשר יהדות בשבילם היא פילוסופיה סכוליסטית שאפשר או שאפשר שלא להסכים אתה. כי אם אלו אשר אינם יודעים על קיומו של מושג אחר מאשר יהודי שלם בכל מקום ובכל זמן, בעת צרה ח"ו או בעת שמחה, בשעת מלחמה ובשעת שלום, בגולה ובארץ, כראש ממשלה או כפועל בנין, כשר הבטחון או כטוראי פשוט.

יהודי פשוט היה אברהם אבינו. בדרכו הפשוטה הלך משה, מקבל התורה. בדרכו הלכו נביאינו, חכמינו, גאונינו ורבנינו, אלו שמתו בכל מיני מיתות משונות, אלו שהכירו את עמם עד הסוף...

— אלו עמדו בפני ראש הממשלה של מדינת ישראל הקיימת על אדמת הקודש, הקיימת בעזרת צור ישראל וגואלו ואשר תתקיים אך ורק בציווי השם ובעזרתו.

*

כשראש הממשלה הביט בפני העם הישראלי שנכנס בע"ה לחלק השני של האלף השישי ושעמד לפניו, לפני אחד מבניו, שהוא גידלו, חינוכו, טיפחו ונתן לו את העוז, את הרוח היהודית, את העקשנות ואת הפקחות היהודית.

וכשהעם הישראלי הביט בפני ראש הממשלה, ידע מר בן גוריון, כי אין כאן מקום לפוליטיקה ולמו"מ, משום שאין השלושה מדברים בשמם ולא בשם שולחיהם – כי שולחיהם נמצאים בכל קברות אירופה ואסיה – מפיהם מדבר העם היהודי כפי אשר ראש הממשלה הכירו בעודו באבו בפלונסק. כי אליו מדברת טהרת הקודש שטרם חוללה עד היום, כי לפניו כאן אין מדובר על כסאות ועל הנחות, על ויתורים ועל ויכוחים – אין העם היהודי יכול לוותר על קיומו.

ומכיון שאין לוותר הרי אין ויכוח. אין הדגים מתווכחים אם מוטב להם לכמה זמן לצאת מהמים, הם או חיים או לא. העם הישראלי מבלי טהרתו מוצא ממי החיים שלו, בלעדיה אין הוא עם יהודי אלא עם אחר, בעל תרבות ובעל היסטוריה, אולי, ובעל טנקים ומטוסי סילון, אולם את ערכו העיקרי הוא איבד – את ערכו היהודי.

*

מרנן הגרצ"פ פרנק, הגרא"ז מלצר
והגר"מ קרליץ בבואם לפגישה
ט"ז תמוז תשי"ג

— — — כן, הם בכו...

אותו הגאון שידע להבליג על עצמו בשעות האיומות ביותר בימי חייו, לא היה יכול להבליג על עצמו בשעה שהוא דיבר עם ראש ממשלה יהודי, של ממשלה יהודית במדינה יהודית ורצה להוכיח לו, כי סכנה מרחפת על העם, על הממשלה, על המדינה כולה ח"ו.

הוא וחבריו הרגישו, והביעו את זה בדמעות — כי יכול אדם להבליג על רגשות עצמו, אולם שעה שהוא בטוח כי קיום עמו בסכנה, הרי אין הדמעה נשמעת לו.

והיא פרצה, דמעה זו, דמעה של גאון יהודי, והיא נפלה לתוך שערות הלובן שרבות ראו, רבות חשבו, רבות למדו ולימדו, שערות לובן שאף פעם לא חשבו על משהו אחר, כי אם על עמם, שלא ידעו על קיום אחר מאשר קיום העם.

ויתכן, כי דמעה אחת נפלה ונשארה בחדרו של ראש הממשלה והוא הרגיש בה, והוא ירגיש בה זמן ארוך ביותר...

ובטוחני, כי דמעה זו תרתח לפניו תמיד ותוכיח לו, כי אין היא דמעה פוליטית ולא מפלגתית, אין היא דורשת כבוד לעצמה.

— זוהי דמעה של הטוהר היהודי, שצריכה תמיד להימצא בחדרו של ראש ממשלה במדינה יהודית.

המודיע. י"ח תמוז תשי"ג.

דבר בת ישראל לממשלת ישראל

גרביים, אלו המצניעות את הטוהר, אלו שהבנות, שאינן מ'בית יעקב', המסתובבות בחוצות ארצנו, סולדות מהן, וגרביים זהו צניעות, וצניעות זהו טוהר והטוהר הוא העם. לקחו הבנות – אחיותיכן, בנותי – מזרונים, קרעו אותם ותפרו מהם גרביים, לקחו הן את המזרונים, קרעו והוסיפו לאורך שרוללי השמלות.

וככה התהלכו בחוצות הגטו הבנות העבריות: בפה – המוות, הגרביים והשרוולים – מזרונים.

וכשיבוא היום ויבואו בני האלוקים לפני השם משוט בעולם וישאל אותם בורא העולם: הראיתם את בנותי בגיטו אוטבוצק דוורשה, שאין כמוהן בכל הארץ? ויבוא גם השטן בתוכם, וגם אליו תופנה שאלת בורא העולמים.

— גם השטן בעל כרחו יענה אמון.

והיה אם יעבירו לפני בית דין של מעלה את כל הגבורה של עמנו עתיר הגבורות, את מסירת הנפש, את המוות והעינויים, את העקדות ואת השחיטות, את ערימות הקרבנות מכל הזמנים ומכל הדורות – ויביאו מולם את הבנות מהגטאות, שלא היו מורדות ולא נתפרסמו כגיבורות, שלא ידעו בכלל שהן עושות משהו יוצא מגדר הרגיל – והיה, כי יעמידו זה מול זה, אין בידי להכריע כף מאזנים של מי תכריע.

ב

וברצוני להציג לפניכם רבותי, יושבי בשבת הממשלה את הבנות הללו.

הן נערות עבריות פשוטות, אלה שהנכם מדברים עליהן כעת. הן עומדות לפניכם, שרי ממשלה יהודית נכבדים, כשפיהם עקום באשר כדור הרעל טרם הוצא מפיהן, כאשר הן תמיד מוכנות לבלוע את הכדור באם יד טמאה תרצה לנגוע בהן. הנה הן עומדות לפניכם, מיניסטרים חשובים מאד, אשר כל דיבורכם – צו, וכל מילה היוצאת מפיהם היהודי – פקודה, והנכם יושבים על המדוכה יום ולילה כביכול עול העם עתיק היומין עליכם, והנכם חושבים כי לא בורא העולמים הוא המנהיג את העם אלא אתם, והנכם חושבים כי אתם, המיניסטרים שלנו, נותנים

...מעשה בארוס וארוסתו שנשבו — — —

אולם זה לא קרה לפני כאלפיים שנה, אלא לפני עשר שנים, בפולין המדינה, ולא ארוס וארוסה אלא מאות בנות ישראל, שראו את להב היקוד ששרף את עמנו, שידעו כי אין להן מוצא אחר כי אם להיות בנות א-ל חי – טהורות, או למות.

הקב"ה ציוה והנאצים הרגו, ידעו בנות ישראל כי דרכן – המוות, ידעו הן כי הפחד לא נברא בשבילן, אולם הן שמרו על טהרתן כאשר ישמור העם על קיומו, הן ידעו, כי הטוהר – מסד הקיום, ובידען זאת שמרו על עצמן.

— הנכם יודעים כיצד בת ישראל שומרת על עצמה?

— שני חוטי ברזל הידקו בין השיניים כדור קטן של רעל. הן הלכו שלובי זרוע עם המוות, סיפרו לו, כי הן אחותיה של אותה הארוסה, הן עבדו, התפללו ועונו עם המוות בפה.

זה היה לפני עשר שנים בלבד. חברות של אלו הנערות נמצאות בארץ. הן לא מספרות על כך, כשם שיהודי לא יספר על רעהו שהוא מתפלל כל יום, שהוא אוכל, עובד, לומד. אלו הם החיים של בת ישראל: טוהר או מוות.

חוטי הברזל שמרו על הרעל, הם עקמו את הפה, לא יכלה בת זו לדבר ככל אדם, עקומת שפתיים התהלכה בת ישראל, אסור היה לה לשכוח אף לדקה, כי המוות נמצא בפה, אסור היה, איפוא, לשכוח אף לרגע, כי היא בת ישראל, וכי עליה לשמור לא על טהרתה בלבד, כי אם על טהרת העם, וכי עליה בעוד רגע להדק את השיניים ולבלוע את הרעל.

— לחם לא היה בגיטו ואפשר היה למות מרעב, מים לא היו בגיטו ואפשר היה לגווע בצמא, כתוצאה מכך היו מתים כל יום עשרות אנשים מכל מיני מחלות – אולם, התדעו מה היה הדבר החשוב ביותר שלא היה להן?

— גרביים!

וזה עליכן לזכור, בנותי, כי גרביים לא היו בגיטו, גרביים פשוטים, לא לחם ולא מים, לא תרופות ולא חיים, כי אם

בית אבא ואמא, את שירי הערש שלי שזכרם טבוע אצלי, אשיר לילדי, ואת הדמעה שנפלה מעין אמי – קדשתיה לי. אין לי חיוך אחר מאשר זה שקבלתיו בירושה מאבות אבותי, ואין לי שפה אחרת, כי אם שפת עמי. אני יודעת, כי הנכם סולדים מזה, אולי רצונכם לראות את בנותיכם מתכחשות לכם, אולי בדעתכם לשנות בכלל את פני העם אשר אליו הנכם משתייכים, ואולי הנכם חושבים כי יש לעשות היסטוריה אחרת, כדוגמת פולין, גרמניה, או עמים אחרים. אני אינני רוצה בזה, רצוני הוא להישאר יהודיה בכל רמ"ח אברי, לחשוב כיהודיה ולהיות לבושה

כזאת, ואני שמעתי, כי הנכם מחוקקים חוק אשר לפיו אוכרח לעזוב את ביתי היהודי, אוכרח לעשות זאת לא מפני שהדבר הכרחי, אלא מפני שאינכם יכולים לראות שטרם נמחקו פנים יהודיות, בגלל שאינכם יכולים לסבול את העבר שלנו, כי אינכם רוצים שבפי ימצא כדור הרעל, בפי העקום, המכוער, היהודי – בשעה שיידים טמאות יישלחו אלי, כי אינכם רוצים שאני

אקרע מזרון על מנת להצניע את הטוהר ולקדש על ידי כך את כל העם כולו, לרבות אתכם, מיניסטרים יקרים, אשר שמותיכם לא ז'ק או פרדיננד, אלא חיים-חייקל וירוחם-גרונום (קרי: נמרוד ויגאל...), אלא רצונכם לראות את השחצנות, הנכם רוצים לראות ברחובות עיר הקודש של ארצנו הקדושה אשר כל רגב בה – קודש. אשר כל אבן בה – טהורה, אשר כל עץ בה מתפלל, אשר כל שיח מתוודה כל יום לפני מי שאמר והיה העולם – את בנות צרפת מהלכות כאשר בריבירה הצרפתית, בנות ארצות הברית כמהלכן בקוני איילנד ומיאמי-ביטש, הייתם רוצים לראות אותנו, בנות ישראל במכנסים עוד יותר קצרים מאשר כעת, כלומר, לעבור בשחצנות את כל באי עולם, וטעמכם בצדכם: אנו עברנו את כל באי עולם בספרותנו, בצניעותנו, בטהרנותנו, בנצחיותנו, בגאוויותנו, למזה לא נעבור אותם גם בשחצנותנו, בטומאתנו וכו' וכו'... אולם אני, בת ישראל הפשוטה, אשר שמי פריידל, שרה, רבקה ורחל ולא, לא התחריתי אף פעם עם בת מעם אחר, אלא הלכתי בדרכי, חשבתי במוחי, קראתי את ספרי עמי, שחקתי את משחקי ושרתי את שירי, לא

פקודות, מוציאים צוים ומחוקקים חוקים, ולא בעל החוק ולא פוקד נפש כל חי, הנה אני מציג לפניכם את אחיותי, בנותי. הן צעירות מאד, וביישינויות הן, בבקשה להכיר: זהו השרוול שניתוסף ממזרון, ואלו הן הגרביים שעלו לבנותי במסירת נפש עד שמצאו מזרון ותפרים.

וזהו הפה העקום... אולי רצונכם לראות את חוטי הברזל המהדקים את הרעל ללסתות? או אולי ברצונכם להרגיש אחד מששים מרגש המיתה של כל רגע שנערה זו, העומדת לפניכם, הרגישה במשך שנה וחצי? רצוני להציג לפניכם את הנערות הללו, אולי תואילו, שרים נכבדים,

להתפנות לרגע קטן, יודעני, כי הנכם עסוקים ביותר, כי כל רגע זה חוק חדש וכל דקה עושה היסטוריה, הזמן אינו ברשותכם, כי הרי ההיסטוריה עומדת מאחורי גבכם ואינה נותנת לכם לנוח אף לרגע. אולם בכל זאת, אולי תרצו לדבר כמה שניות עם בתי שרצתה למות תוך דקה כשהטומאה רצתה לנגוע בה?

ואולי לא מן הכבוד בשבילכם, מיניסטרים חשובים, לדבר עם נערה פשוטה שאינה לא מיניסטר ולא בתו של מיניסטר, הרי אני אדבר בשבילן — — —

ובכן, אני בת ישראל פשוטה, אחת מאלו שאינן מחשיבות את עצמן שעה שהן מחשיבות את הזולת, אני, שרים נכבדים, מכירה אתכם, כי שם שג'ת י מכיר בי, זה דבר חשוב מאד בפרט בארצנו, כי ישנם הרבה בנות שאינן מכירות בביתן כבית שלהן, וביתן אינו יודע אם בת זו נולדה בו או במקום אחר. אני יודעת גם, כי הנני שייכת לעם מסוים, דבר שאינו מוצא חן אצל בנות אחרות. אני יודעת גם, שרים נכבדים, כי את חובתי כלפי העם הזה עלי למלאות בכל רגע ורגע בחיי, ושאיני ורק אני עלולה להפוך את עורו וטיבו של עמי, ואני, אני בלבד, מוכרחה, בתוקף היותי בת לעם זה ולא לעם אחר, לשמור על צביוני שהוא צביון העם כולו, שהוא צביון הורי, זקני, ושאותו צביון יהיה גם לבני ולנכדי.

— ואני בת פשוטה ביותר, אינני יודעת בית יותר יפה מאשר ביתי, ואינני שומעת שירים יותר יפים מאשר ניגוני

מלא הגיחוך, אלא במובנם של אברהם, יצחק ויעקב, רבי עקיבא ורבי שמעון בר יוחאי, שהנכם מודים בעצמכם כי כלפיהם הנכם אפס מוחלט.

ג

והחוק בא לפני הכנסת. אנשים מדופלמים, מדינאים, מנהלי המדינה, ישבו וידונו, וכל אחד מהם, בטוחני, שלא חשב אף פעם על מהותה האמיתית והעיקרית של בת ישראל, וכל אחד מהם אף פעם לא חשב על כך, כיצד היא תמונתה הבלתי מזויפת של בת ישראל האמיתית, מה היא חושבת, כיצד היא חושבת ועל איזו בת מדברים כאן בכלל.

הם, ה'חשובים' שלנו, מערבים את הפרשיות, את פרשת בת ישראל עם פרשת בנות אחדות העושות הכל כדי לחקות, כדי להדמות לכל בת אחרת רק לא לבת ישראל; הנושאות עליהן בגדי כל הנשים בעולם,

מלבד בגדי נשים עבריות, המדברות בכל לשון, מלבד בלשון שרה, רבקה, רחל ולאה; המשרתות כביכול, את הלאום, מבחינה צרפתית, אנגלית, כנענית וכושית אולם לא מבחינה יהודית, כי התורה היהודית לא למדה ולא תלמד אף פעם דרך חיים כזו. התורה מלמדת אותנו כיצד לחיות כיהודים, כבני א-ל חי, כאנשים הנושאים עליהם את הנצח, את האלמוות, אשר בעורקם דם מלכים, ובעיניהם טוהר שמימי, אשר מתו אלף פעם וקמו לתחייה; אשר נלחמו, ניצחו ואף פעם לא נוצחו; אשר לא פחדו לא משכנים ולא מרחוקים; אשר לא הסתמכו על הרובה אלא על הטוהר.

האם אחד מכל אלה אשר בידו יהיה גורל הבנות הדתיות, יחשוב לרגע קטן על מה כאן המדובר? האם יודע הוא, כי אין המדובר כאן על שרות לאומי למען הלאום, כי הלאום אינו נצרך ולא יצטרך חס ושלום אף פעם לחלל את בנות ישראל למענו. להיפך, הלאום היהודי במשך כל שנות קיומו, הקריב הרבה קרבנות למען אשר בנות ישראל ישרתוהו כפי אשר צווה בתורה, למען אשר ישרתו את בית ישראל, שהוא, רק הוא, הנו הלאום, למען אשר ישמרו על הבית היהודי, שבנינו לא יהיו כנענים, שבנותינו לא תהיינה אחרות מאשר יהודיות.

רציתי לעבור את מישורו ולא רציתי אי-פעם לחקותו, משום כך אין לי גם היום כל חשק לחיקוי, ואין לי כל מגמה להיות שווה להן. אני רוצה להיות יהודיה! הנכם שומעים?! זה דבר פשוט ביותר, רציני ביותר, הרבה יותר רציני מאשר הנכם חושבים.

כיצד הנכם יכולים לחוקק חוקים בשבילי, לטובתי, ואינני דורשת את זאת ולא דרשתי מכם אף פעם. וכיצד הנכם יכולים להגיד קבל-עם, כי את טובת העם הנכם דורשים,

בה בשעה שרוב העם נגד חוקים אלה. תשאלו, בבקשה, תעבירו משאל בין העם שבחר בכם, ששלח אתכם על מנת שתחשבו על מה שיש לחשוב, אם הוא רוצה בזאת. לא! הוא אינו רוצה. ואתם מפחדים להעביר משאל, כשם שהנכם מפחדים מהעבר שלכם המכה

אתכם תמיד על קדקדכם היהודי, על קדקדכם זה, שעד כמה שהנכם משתדלים, לא עלה בידכם להעבירו מן היהדות.

תשאלו אותי, שרים נכבדים, מה פירושו של העבר והעתיד שלנו, הרי אני מחזיקה בפה את כדור הרעל לעת-מצוא ח'ו, הרי אני ולא אתם מוכנה למסור את חיי עבור קוצו של יו"ד בקיומו של העם. הרי אני מסרתי כבר רבבות נשמות על קרבן טהרת העם, הרי אני אוליד בנים ובני בנים שלעולם לא יתכחשו לעמם, הרי אני היא שלא אוליד אף פעם כנענים. הרי אני היא שאבנה את העם ולא אלו שהנכם עושים מאמצים אל-אנושיים להשוות אותנו איתן.

הרי אני, שרים יהודיים, ולא מי שהיא אחרת. הנערה היהודיה שאינה רוצה אלא לשרת את עמה בכל גופה ונפשה. שכל קיומה אינו אלא 'שרות-לאומי', שרות עבור הלאום, למען הלאום ולא למענכם וכפי רצונכם, אלא כפי רצונו של העם. אני משרתת את כל הלאום עוד בטרם עלה במחשבתכם חוק זה, אני היא שאינה מסיחה את דעתה אף לרגע על חובתי לשרת את עמי. אולם אצלכם זה נקרא משום מה 'שרות לאומי'. ואצלי, אצלי אין בכלל שם כזה, אצלי זה נקרא פשוט 'בת-ישראל', במובן הרחב ביותר, העמוק ביותר והיהודי ביותר, בכל אופן. 'בת ישראל' לא במובן שלכם המצומצם, הקטנטן, הפעוט,

וממשיכים לחללה בפומבי
כאשר לא עשו כמוכם
האפיקורסים המפורסמים
ביותר; שבת מנוחה היתה
לנו, מנוחת גוף ונפש.
ששום עם בעולם לא ידע
כמותה, שהכל קנאו בנו,
ואתם החלפתם אותה
ביומא דפגרא ככל הימים
של השבוע; צניעות היתה
לנו, ביישנות היתה לנו,
ואתם... ואתם...

וכעת הנכם רוצים לקחת
את בנותינו!

ד

— רבון העולמים! אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר
איש, אתה נתת טוהר לעם, קדושה וצניעות, אתה נתת
לנו את הנצח, והיופי האופייני שלנו — שלך הוא.

עומדים אנו במערכה איומה, עם אחינו, בניך, בני אברהם
יצחק ויעקב, אשר תורתך – תורתם, יודעים אנו, כי לא
נלקח לבם מעליך, אלא שימות המשיח ימינו אלה, ימים
אשר גדולינו ביקשו "ייתי ולא אחמיניה", ואנו רואים את
הימים הללו, ואנו שומעים את פעמי מלך המשיח, ואנו
יודעים כי המערכה איומה ביותר, באשר היא האחרונה,
ואחריה יבוא האור הגדול, הנצחי, האור ממך, בורא
העולמים.

תן לבנותינו הכוח לעמוד במערכה, תן בלבן אורך ואמיתך
כאשר נתת כל פעם לאמותיהן ולאחיותיהן בזמנים
האיומים ביותר, תן להן העוז ללחום את המלחמה למען
קיום העם, תן להם הכוח לעמוד במערכה למען קיומו,
שהרי מי כמותך יודע, כי היא המערכה האחרונה.

משלחת רבנים ממוענדה"ת מחייבת

משלחת גדולי התורה אצל ראש הממשלה

ירושלים יום ב' — משלחת מטעם מועצת גדולי התורה
הביאה היום בפני ראש הממשלה מר דוד בן גוריון את עמדתה
ובקשתה בשאלת הצעת החוק לשרות לאומי שהועלתה מחדש על הפרק
המשלחת היתה מורכבת מהר"ר
בנים הגרא"ן מלצר, נשיא מוע"צ
גדולי התורה, הגר"ם פרנק,
רבה של ירושלים, הגר"ם קר-
לין, גאב"ד לכוביץ, ליווה את
המשלחת ר' מנחם גליקמן פרוש.
הרבנים פנו לראש הממשלה
בדברים נרגשים היוצאים מן ה"ל-
לב שישפיע בהשפעתו הגדולה
על חבריו לבטל את החוק המור-
צע המחייב גיוט בנות לשרות
לאומי שאסור ע"פ ההלכה. הם
הביעו לפניו תוך חרדה על ה"צפוי
לטהרת המשפחה הישרא"ל

היום בפני ראש

ירושלים יום א' — משלחת רבנים
בראשות נשיא מועצת גדולי התורה
הגאון רבי איסר זלמן מלצר שליט"א
תחיצב היום בבקר בפני ראש הממש-
לה בירושלים להביא בפניו את ע-
מדתה של היהדות החרדית להצעת
החוק על שירות לאומי.
ברכו אגודת ישראל פנה בקריאה
מיוחדת אל ועידת המזרחי המתכנסת
בחיפה ובקש שתקבל החלטה נגד ה-
צעת החוק של שירות לאומי העומ-
דת לעלות לדיון בכנסת. ולהטיל
חובה על נציגות בכנסת להלחם נגד
הצעה זו.

ערטלתם את עמנו מכל היקר לו; החתמתם אותו
בגושפנקא לא יהודית. טהורה היתה הארץ מיום שנכנסנו
אליה, ואתם טימאתם אותה בבשר החזיר המשוקץ;
טהורה היתה הארץ, ואתם טימאתם אותה בשחצנות
שלא היתה דוגמתה מיום היות ישראל לגוי; טהורים
ותמימים היו ילדינו, אתם טימאתם אותם והנם היום
פרועים לשמצה, והם שונאים את אחיהם הדתי, והם
לועגים לו כאשר לעג אנטק הפולני ואיוון הרוסי, והם
זורקים עליו אבנים, כאשר זרקו וזורקים ילדי הגוים
עליכם, אחינו המיניסטרס; ילדים היו לנו, ואתם עשיתם
מהם כנענים וקומוניסטים, המוכנים למכור את עמם בעד
נזיד עדשים; ילדים היו לנו ואתם מכרתם אותם לכל
העמים בעולם והנם כיום מתנכרים לעמם הם, לועגים
לכל קדשיו; עם הספר היינו, ואתם עשיתם ממנו עם
הסכין; בחורים היו לנו, ואתם עשיתם מהם אלה
העומדים יום יום לפני השופט במשפטי רצח או שאר
מעשי תעתועים שלא נשמעו אף פעם מיום היות ישראל
לגוי; שבת היתה לנו, קודש קדשים, ואתם חללתם אותה

המודיע. ב' אב תשי"ג